

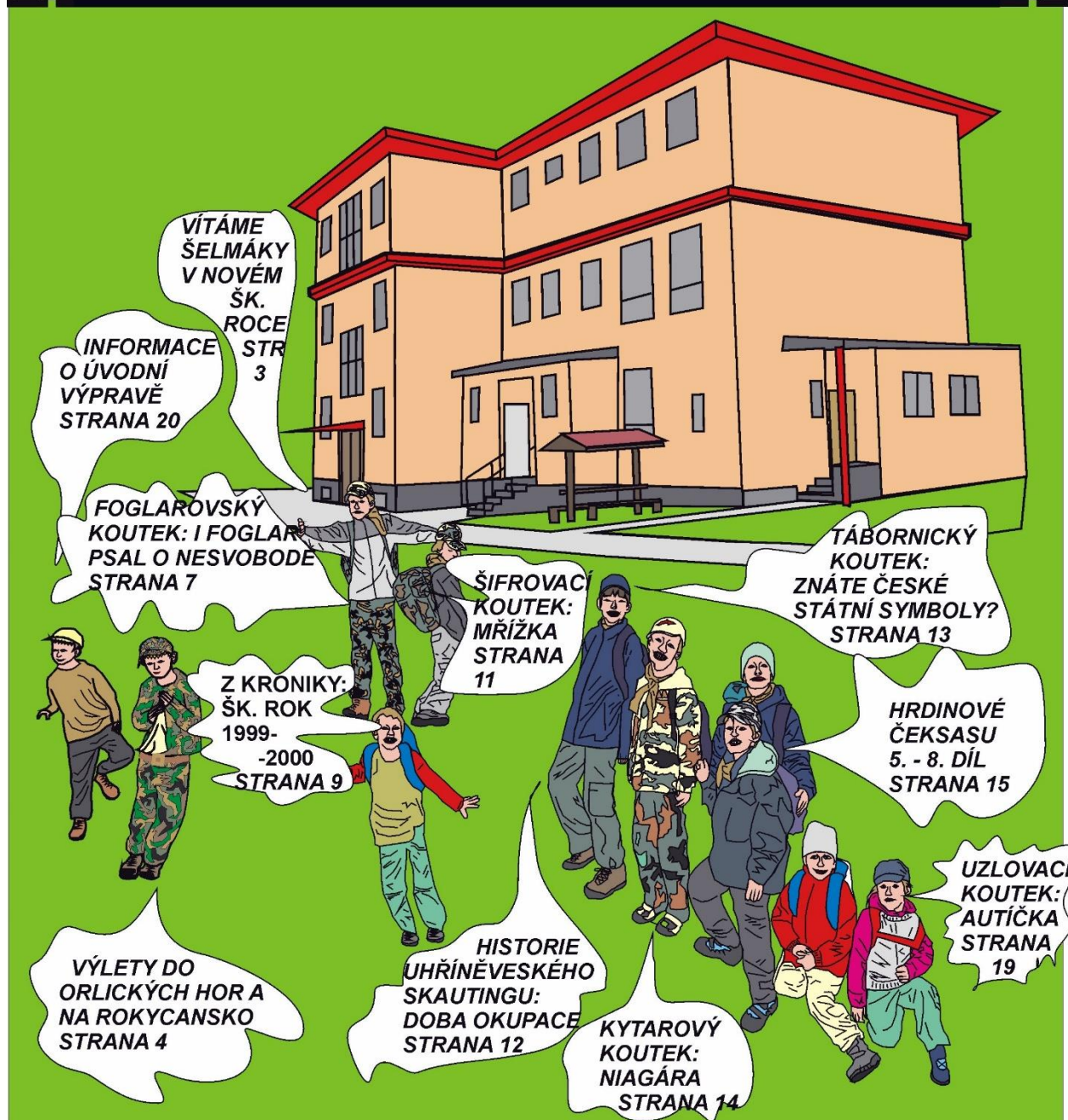
INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ PRO ČLENY T. O. ŠELMY

ŠELMÍK

JEJICH RODIČE, KAMARÁDY A DALŠÍ PŘÍZNIVCE

RÍJEN 2019

VÍTÁME
ŠELMÁKY
V NOVÉM
ŠK.
ROCE
STR
3

INFORMACE
O ÚVODNÍ
VÝPRAVĚ
STRANA 20

FOGLAROVSKÝ
KOUTEK: I FOGLAR
PSAL O NESVOBODĚ
STRANA 7

Z KRONIKY:
ŠK. ROK
1999-
-2000
STRANA 9

VÝLETY DO
ORLICKÝCH HOR A
NA ROKYCANSKO
STRANA 4

HISTORIE
UHR. NĚVESKÉHO
SKAUTINGU:
DOBA OKUPACE
STRANA 12

ŠIFROVACÍ
KOUTEK:
MŘÍŽKA
STRANA
11

TÁBORNICKÝ
KOUTEK:
ZNÁTE ČESKÉ
STÁTNÍ SYMBOLY?
STRANA 13

HRDINOVÉ
ČEKSASU
5. - 8. DÍL
STRANA 15

UZLOVACÍ
KOUTEK:
AUTÍČKA
STRANA
19

KYTAROVÝ
KOUTEK:
NIAGÁRA
STRANA 14

ÚVODNÍK

Vážení přátelé,

Otevíráte druhé číslo Šelmíku, obnoveného časopisu T.O. Šelmy. Tento časopis je určený jak pro členy našeho oddílu, tak jejich rodiče, kamarády a příznivce. Není však v našich silách, abychom vám ho dávali v tištěné podobě, proto vám ho zasíláme v podobě elektronické. Co se všechno z tohoto čísla našeho časopisu dozvíte? V tomto čísle si připomeneme výlety do Orlických hor a na Rokycansko, na které se někteří členové vydali společně s uhříněveskou 162. ZO. ČSBS. Další pravidelnou rubrikou je „Uzlovací koutek“, a tak si připomeneme vázání rybářské spojky neboli autíček. Další rubrikou je „Foglarovský koutek“, kde si tentokrát budeme vyprávět o knížce Strach nad Bobří řekou, jež vypráví o tom, jak Rikitanův, a tedy i vlastně Foglarův oddíl působil v době okupace. V rubrice „Z kroniky“, si připomeneme akce našeho oddílu, které se konaly ve školním roce 1999-2000. Šlo o jarní tábor v Albrechticích v Jizerských horách, výpravu do Hrádku u Vlašimi a též si připomeneme cyklistický pobyt v Albrechticích na podzim roku 2000. V „Šifrovacím koutku“ si pak můžete vyzkoušet šifru zvanou „mřížka“. Protože kdysi bývalo v Uhříněvsi poměrně významné skautské středisko, tak bych vás rád seznámil i s historií skautingu v našem městě. Tyto informace jsem si vypůjčil z pozůstalosti pana Zdeňka Růžičky (1934 – 2016), jednoho z vůdců tehdejšího skautského střediska a uhříněveského starosty v letech 1990-1994. Dnes si povíme,

jak uhříněveští skauti pracovali v době nacistické okupace. Další rubrikou by byl „Tábornický koutek“. Protože je říjen, a to je výročí vzniku Československa, určitě neuškodí, když si připomeneme české státní symboly. V „Kytarovém koutku, kde vám dávám známé tramské písničky, a to s kytarovou nápovědou, vám dnes nabízím známou tramskou píseň „Niagara“, jejímž autorem je český tramp, cestovatel, dobrodruh a spolupracovník Miroslava Zikmunda a Jiřího Hanzelky, pan Eduard Ingriš. A na závěr tu mám i pokračování dobrodružného románu „Hrdinové Čekasu“, který vypráví u klucích na takovém zvláštním letním táboře. Dnes se konečně dozvíte, zda se klukům podařilo vybojovat jejich tábor.

A kdybyste se i vy, členové T.O. Šelmy, chtěli nějak na časopisu autorsky podílet, tak po domluvě se mnou můžete. A tak věřím, že se vám náš obnovený staronový časopis bude líbit a že vám oddílovou šelmáckou činnost zpestří.

Libor Čermák, vedoucí T.O. Šelmy, šéfredaktor Šelmíka a autor většiny textu, fotografií a obrázků, které se v něm nalézají.

Vítáme šelmáky v novém školním roce 2019 – 2020

Vážení přátelé, jsme rádi, že jste se letos přihlásili do našeho oddílu. A to, jak ti, co k nám chodí už několik let, tak i úplní nováčci. Celkem se vás opět sešlo na tři desítky šelmáků. Starší skupiny (čtvrtek a pátek od 15:15) se zcela zaplnily. A tak do nich budeme další nové zájemce přijímat už jen výjimečně. Naopak mladší skupiny (úterý a pátek od 16:25) jsme sloučili do páteční, aby i tam jich bylo kolem deseti. Do ní bychom ještě nějaké zájemce, hlavně ty mladší (prvňáci a předškoláci), přijmout mohli. Také jsme rádi, že v pátečních skupinách máme i tři straší kluky (sedmáky), kteří se už nechystají jen pasivně se účastnit oddílových schůzek, ale budou nám s přípravou schůzek pomáhat a mladším členům dělat rádce a pomocníky. Tak, ať jsou příkladem současným mladším šelmákům, kteří, až budou straší, můžou se tak v rámci našeho oddílu angažovat podobně.

Co vás bude čekat? Nováčky bude během října čekat tradiční vstupní zkouška, po jejíž úspěšném složení budou pasováni na šelmáky a obdrží oddílový šátek. Pak, to budou výpravy a další akce. Činnost turistických a podobných oddílů není na rozdíl od jiných kroužků

zaměřena pouze na jednu činnost, ale dá se v něm provozovat takřka cokoli. Kromě her, učení tábornických dovedností a činností v klubovně bychom také opět rád doplnili i sportovní aktivity. Určitě si zaležeme na stěně, v zimě bychom snad opět udělali bruslařskou výpravu a na jaře se zájemci budou moci zúčastnit i tradiční inlajnové školičky. Zatím nechci dopředu nic slibovat, ale je možné, že by mohlo být v zimě i lyžování. A možná si na jaře opět uděláme nějakou tu cyklisticko-koloběžkovou schůzku, jako v loňském roce.

Všechny skupiny opět bude čekat celoroční bodovací soutěž, kde účast na schůzce se boduje 10 body, výprava 15 bodů. A body se budou dostávat i za další aktivity. Za špatné chování a porušení pravidel se naopak budou body odečítat. Na konci školního roku body sečteme a nejlepší dostanou zlaté diplomy a či nějaké hezké ceny.

Co si pořídit? Na výpravy do přírody doporučujeme batůžek a nejlépe maskáčové oblečení, či podobně barevné, abychom s přírodou co nejvíce splynuli a co nejméně tam působili jako cizí element. Doporučujeme též si buď vyrobit (anebo v holešovickém Junshopu zakoupit) tzv. KPZ čili krabičku poslední záchrany. Doporučujeme též pořídit spacák, karimatku a ešus. To, kdybychom náhodou udělali vícedenní výpravu. A pak je budete v létě potřebovat na táboře. A tak ať se vám u nás i letos líbí.

Výlety do Orlických hor a na Rokycansko

MĚSTSKÁ ČÁST
PRAHA 22

To, že v naší městské části působí základní organizace Českého svazu bojovníků za svobodu, možná už víte. Ale víte, že kromě účasti na pietních akcích a pátrání po polozapomenuté československé historii v souvislosti s válečnými konflikty pořádá i autobusové výlety za poznáním? Ty pořádá s podporou MČ Praha 22 a MČ Praha – Kolovraty. V minulých letech jsme tak navštívili například Příbramsko (památník vítězství u Milína, Hornické muzeum), Východní Čechy (Ležáky, Slatiňany), Plzeň (pomník vyhnání Čechů z pohraničí, pivovar) či Tábořsko (Tábor a Benešova vila v Sezimově Ústí) nebo Národní památník na Vítkově. Těchto výletů se můžou zúčastňovat, jak jeho členové, tak i široká veřejnost včetně rodin s dětmi. U těch si účasti zvláště ceníme, aby se nestávalo, že by naše mládež například jediné, co by věděla o Pražském povstání, bylo jen, že je to stanice metra. A tak bychom mohli pokračovat i dalšími událostmi české a československé historie. Jedním z míst, které na výletech navštívíme, je vždy nějaké místo spojené s československou historií. A pak nějaké další zajímavé místo v okolí.

Tak se v sobotu 25. května 2019 někteří členové T.O. Šelmy vydali společně s Liborem, Renčou, svými rodiči a dalšími účastníky na poznávací zájezd do Orlických hor.

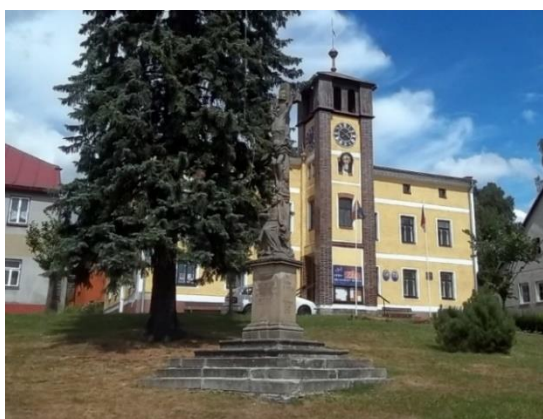

Nejprve jsme měli namířeno do města Kudowa – Zdrój, které je jedním z nejstarších lázeňských míst jak v Polsku, tak v celé Evropě. Lázně tu totiž existují už od 15. století. Tehdy to ještě byla česká ves v západní části Kladska, jejíž název zněl Lipoltov. V polovině 16. století bylo přejmenováno na "Chudoba" a později na "Kudoba".

Město pak patřilo pod vrchnost z Náchodu, Smiřické, Erdmana Trčku z Lípy a další majitele, kteří se postupně střídali. Až za panování Marie Terezie se stalo součástí Pruska, jemuž tehdy vládl Fridrich Veliký. A tak se toto dříve české město stalo součástí Německého císařství a později Německé říše. Město tak opět změnilo svůj název na "Bad Kudowa". Když skončila 2. světová válka, mělo o území Kladska podobně jako o Lužici zájem i obnovené Československo. Jenže Jaltská konference rozhodla, že Kladsko, stejně jako východní část Německa

případně Polsku. Ale od té doby nese město současný polský název Kudowa - Zdrój. Po roce 1945 byli z města odsunuti, jak čeští, tak němečtí obyvatelé (zbyly tu jen malé skupiny) a zbytek nahrazen polskými vysídlenci z východní části Polska, které se stalo součástí Sovětského Svazu. Dnes je to především trhovnické a lázeňské město. Minerálních pramenů je tu celkem devět, ale využíváno je pět. Léčí se zde především nemoci srdce, oběhového systému, zažívání, štítné žlázy a další.

Pak jsme zamířili zpět na českou stranu Orlických hor. Na kratší zastávku jsme se zastavili v Olešnici v Orlických horách. A naše další zastávka byla na dělostřelecké tvrzi Skutina. Ohrožení Československa ze strany hitlerovských vojsk si ve 2. polovině 30. let 20. století vyžádalo i stavbu příhraničního opevnění. Její součástí měla být dělostřelecká tvrz Skutina, postavená na svahu stejnojmenného kopce mezi Sedloňovem, Novým Hrádkem a Olešnicí v Orlických horách.

Její výstavba byla započata 14. prosince 1937. Zadávací částka na její výstavbu tvořila bezmála 32 milionů korun. A stavbu prováděla firma Dr. Ing. Karel Skorkovský. Ale po Mnichovu byly práce zastaveny 30. září 1938.

Z šesti chystaných objektů (pěchotní srub U Stodol, pěchotní srub Pod Lešem, Dělostřelecká věž Na Kótě, minometná věž Na Mezi, Dělostřelecká tvrz Bažina a vchodový objekt V Lese + podzemní spojovací chodby) se podařilo zbudovat jen dva.

A to pěchotní srub U Stodol, je dnes

zpřístupněn veřejnosti a předělán na muzeum.

A veřejnosti nepřístupný objekt Pod lešem. Ten je od prvně jmenovaného srubu vzdálený asi 300 metrů po zelené turistické značce.

Zážitek je především návštěva vnitřku srubu, protože je dobově vybaven. A také proto, že nás provedl provozovatel muzea pan Josef Balcar. V době mobilizace (rok 1938) byl velitelem tohoto srubu por. pěch. Ján Kukliš. Ten byl za Slovenského národního povstání velitelem pancéřového vlaku "T.G. Masaryk". Ale po roce 1948 musel armádu opustit. Pro návštěvníka je též velkým dobrodružstvím sestup do 36 metrů hluboké šachty.

Po prohlídce se ještě někteří vydali k sousednímu srubu Pod lesem. A pak jsme se vrátili autobusem zpět do Prahy.

A podobný výlet jsme uspořádali v sobotu 21. září 2019, kdy jsme navštívili Rokycansko. To jsme nejprve

navštívili Muzeum na demarkační linii v Rokycanech, kterým nás provedl

ředitel muzea, p. František Koch. Muzeum má bohaté sbírky vojenské techniky, a i vnitřní expozici, která je věnovaná československé historii od našich legionářů v 1. světové válce, až po osvobození naší vlasti. Muzeum bylo založeno v roce 1997, a to Nadací pozemního vojska AČR. Díky nim bylo využito pozemku bývalých kasáren raketového pluku, aby zde vzniklo největší nestátní voj. muzeum v ČR. A po polední přestávce v Rokycanech jsme se přemístili na zámek Zbiroh, kde jsme se zúčastnili jak prohlídky zámku, tak jsme se prošli zámeckým parkem.

Podobné výlety bychom chtěli pořádat i v dalších letech, a tak zveme i vás, děti i rodiče.

FOGLAROVSKÝ KOUTEK

I Jaroslav Foglar psal o nesvobodě a nedemokracii

Ví to každý, kdo si někdy přečetl jeho knížku "Strach nad Bobří řekou". Ačkoliv v knížce se píše jen o "Nepříteli", je patrné, že Jaroslav Foglar v knížce popisuje život dětského oddílu v době nacistické okupace.

Strach nad
Bobří řekou,
1. vydání, rok
1990,
Nakladatelství
Olympia, Píše
Jaroslav
Foglar, kreslí
Marko
Čermák

Strach nad Bobří řekou je volné pokračování knihy "Hoši od Bobří řeky". Kniha je inspirována přímo tím, jak Jaroslav Foglar, skautskou přezdívkou Jestřáb, za nacistické okupace vedl utajeně svůj oddíl Pražskou Dvojku. Foglar knížku začal psát až v době normalizace, v roce 1984. A dopsal ji o dva roky později, v roce 1986. Knižně však tehdy vyjít nemohla. A tak ještě před sametovou revolucí, v roce 1989, vycházela jen na pokračování v katolickém týdeníku "Naše rodina". Jako knížka vyšla až v nakladatelství Olympia v roce 1990, a to s ilustracemi Marko Čermáka.

A jeden výtisk tohoto 1. vydání vlastním i já. Četl jsem ho už jako kluk. A nyní jsem si jeho četbu zopakoval. A přitom jsem si zkusil trochu zapátrat po nějakých dalších souvislostech mezi knížkou a dobou okupace s 2. světovou válkou.

Například v kapitole 1 se píše: *"A právě to byl ten strašný den. Za hrozivé vánice se přes pohraniční hory převalily hordy nepřátelské armády a rozsévaly zkázu, smrt, neštěstí pro mnohé lidi..."*

Tak jsem zkusil zapátrat jaké počasí panovalo 15. března 1939. A na adrese <http://www.infomet.cz/index.php?id=red&idd=1300180682> jsem se dozvěděl: *"Maximální teploty byly většinou kolem nuly, na několika nejteplejších stanicích bylo naměřeno kolem 2 až 4°C. Na horách bylo kolem -3 až -7 °C. Z teplot je patrné, že srážky padaly většinou ve formě sněžení. Na některých stanicích napadlo 15. března 1939 nejvíce nového sněhu ze všech 15. březnů za dobu pozorování. Na dnes již neměřící stanici Skalíkova Louka napadlo během 15.3.1939 (tedy do 16.3. do 7 hodin ráno) 40 cm nového sněhu, na stanici Vidly 39 cm, na stanici Rožmitál pod*

Třemšínem napadlo 27 cm nového sněhu, více než 10 cm napadlo na řadě dalších stanic, a na většině stanic napadl víc než centimetr nového sněhu." Myslím si, že se to docela podobá tomu, co Jestřáb popisuje v knížce. Ale že si to počasí těch 45 let tak pamatoval.

V knížce se jako červená nit linou i další souvislosti. Například rozpouštění spolků mládeže a zákaz jejich činnosti, zatýkání českých lidí, zákaz svobodného myšlení, a hlavně udávání lidí. V příběhu se vypráví i tom, jak Hochy od Bobří řeky, pronásledovala organizace "Prapor", což je přímá podobnost s tehdejší skutečnou kolaborantskou organizací "Vlajka". V příběhu se také objevuje muž "Udavač" a parta kolaborantských chlapců "Přístavní povaleči", kteří chtějí Hochům od bobří řeky škodit a udávat je.

V knížce se také objevuje odkaz na další události 2. světové války. Například uzavření vysokých škol, jehož 80. výročí si připomeneme letos 17. listopadu. *"Krátko potom Nepřítel studenty zatýkal a poslal je do své země na nucené práce, s pramalou nadějí, že se někdy vůbec vrátí zpět!"* Těchto nucených prací se měl zúčastnit i Rikitan, vedoucí chlapců. Nakonec se tak naštěstí nestalo.

Nebo na atentát na Heydricha: *"Asi před týdnem kdosi zastřelil významného nepřátelského důstojníka a celé město žilo ve strachu co se bude dít! Nepřítel vyhrožoval, že když pachatel nebude dopaden nebo alespoň oznámen, v odvetu zastřelí každého desátého muže ve městě..."* S tím souvisela i jakási posměšná báseň na nepřátelskou armádu, které se říkalo "Báseň smrti".

V knížce je i zmínka o ztrátě českého pohraničí kvůli Mnichovské zradě. A to v podobě "Bobříka uloupených míst". Jeho úkol bylo získat třicet pohledů z míst, které nám před válkou nepřítel uloupil. Já osobně bych k tomu tedy přidal ještě pohledy ze Sedlčanska a Benešovska, které během 2. světové války defacto dopadlo podobně jako

pohraničí, protože tam vzniklo cvičiště SS.

Památník vyhnání Čechů z pohraničí v Plzni. Takto dopadlo Česko po tzv. Mnichovské dohodě v září 1938.

Tyto a mnoho dalších odkazů na 2. světovou válku lze v knížce "Strach nad Bobří řekou" nalézt. A dalo by se tam nalézt i nějaké varování pro současnost? Podle mého názoru dalo. To udávání. Lidi se udávali nejen za 2. světové války, ale i během pozdějšího komunistického režimu a nahlašuje se bohužel i nyní. A to kolikrát jen za to, že se i přes svobodu slova někomu nelíbí například názory napsané někým na internetu. Někteří lidé to bohužel mají v sobě pořád. Jak takovému nešvaru předcházet? Myslím, že ovlivnit se to dá i v dětství, kdyby se děti měly snažit vyvarovat se žalování kvůli přání, aby někdo druhý dostal nějaký trest. Protože je zde nebezpečí, že z malých žalovníků by mohli jednou vyrůst velcí udavači. A ty někdo nemá rád. Akorát jimi každý opovrhne. A tak si to pamatujte i vy, všichni členové našeho turistického oddílu Šelmy. A i vy ostatní.

Kromě toho knížka „Strach nad Bobří řekou“ přináší i druhou řadu třinácti bobříků. A o těch si povíme zas příště.

použité zdroje: Foglar J.: Strach nad Bobří řekou, Olympia, Praha, 1990
<http://foglarweb.deg.cz/clanky.php?id=59>

https://cs.wikipedia.org/wiki/Strach_nad_Bob%C5%99%C3%AD_%C5%99ekou

Z KRONIKY ŠK. ROK 1999-2000

Jarní tábor v Albrechticích

Začínal v sobotu, sletem u Trubky. Ten úžasný slet všech opeřenců byl toho časného rána 12. února 2000. Nasedli jsme do autobusu a vmžiku jsme tam byli díky skvělému řidiči. Než jsme si stačili vybalit své "saky paky", tak jsme vyrazili na Špičák okukovat snowboardisty. Ubytování jsme byli na chatě Sněženka, která byla celkem útulná. Na papání jsme chodili do chaty "Krmelec" pod Špičákem, kde kuchtili nejrůznější pochoutky. Hlavně poháry, pizzy a bublinkové pití. Na toto dobroucké jídlo jsme chodili v přezkáčích a ve věcech na lyžování, protože hned z papání jsme jezdívali či chodívali drandit na lyžích.

A teď přejdeme k lyžování. Myslíme si, že se nám tady vystřídaly snad všechny druhy sněhu i počasí. Šlehačka, prašák, mokřinka, ledovka i normál, no zkrátka lyžování, jak má být. Rozdělili jsme se do tří družstev. Hodně jsme si pomáhali, třeba, že jednička pomohla trojce vyjet kotvou. Nahoře se to dělilo na sjezdovku modrou, červenou a černou. Jezdili jsme hlavně po červené. Taky to tam pakčila pěkná kvítka šílenců, a když jeden zabrzdil přímo nad námi, tak mu jedna přímová vedoucí řekla, aby to zkusil radši s koloběžkou. Na závěr kurzu se jezdilo plno lyžařských soutěží a hodně jsme se toho naučili.

Na správném lyžáku přece nechybí ani soutěže družstev, které se různými hrami museli dostat po herním plánu až do svého domečku. Takže jsme po večerech včetně diskoték hráli hry bez hranic. Třeba nakreslit naše erby a pak je popsat. Zato

jsme dostávali určité počty bodů a většinou to bylo velmi napínavé, nebo jsme se káceli smíchy až nás břicho bolelo. Předposlední den se vyhlášovali výsledky úplně všeho a byla závěrečná diskotéka. Celý lyžák se moc a moc povedl, protože tady s námi byli ti nejlepší vedoucí na světě. Dokonce jsme navštívili i liberecký bazén, šli jsme po nákupech a na procházku k penzionu Alpin. A to bylo zrovna na 3. úrazový den na lyžích, takže se nikomu nic nestalo. Jó jindy si tři lidičkové polámali celého člověka.

Bylo to tu fajn a určitě s námi pojedte příští rok. Opravdu nechápeme, jak můžete ještě nahlížet do internetu. Honem si navoskujte lyže a mazejte si pro přihlášku.

Výprava do Hrádku u Vlašimi

"Pokud k hájovně Kozlovka nezakročíš, tak ve čtvrtém rozměru se nato ztratíš!!! Budeš v prokletí temných stínů, jestli se nedostavíš k Novému mlýnu!!!"

Stalo se v pátek, 2. června 2000, když se skupinka kluků z turistického oddílu Šelmy shromáždila na nádraží v Uhříněvsi.

Tato jedna z našich výprav tentokrát směřovala do Hrádku u Vlašimi, kde jsme byli celý víkend ubytováni. Cesta byla náročná, a tak všichni účastníci dostali příkaz, aby si vše dobře zabalili do batohu, neboť půjdou z vlašimského nádraží pět kilometrů lesy a stráněmi s plnou polní. I přesto se však našli tací, kteří vzali přípravu na lehkou váhu, a proto měli cestou nemalé potíže. S pomocí svých kamarádů a jejich uzlovacími dovednostmi se ale nakonec všichni dostali k touženému cíli. Však také tentokrát nebylo hlavní myšlenkou

soupeření, ale vzájemná spolupráce v boji o přežití. Když jsme se nakonec dostali do

Hrádku, přivítal nás mladý temperamentní pan farář, který by se asi nejraději přidal k nám. Jenže měl jiné povinnosti. Ubytoval nás na faře, kterou jsme tak měli jen pro sebe.

Hlavní část programu na nás čekala v sobotu a byla nesmírně náročná. Jednalo se o sedmnáct kilometrů dlouhý pochod v třicetistupňovém vedru. To byla opravdová zatěžkávací zkouška naší výdrže, neboť jsme zjistili, že v okolí nikde není otevřený žádný obchod, kde bychom mohli načerpat spotřebovanou tekutinu. Museli jsme se spolehnout na místní lidi a lesní prameny, kterým vděčíme za to, že jsme nedopadli jako hranolky na pánvičce. Během cesty navíc čekala Šelmáky řada úkolů, jako

například orientace s mapou a buzolou, příprava ohně na oběd. A kromě toho řada her. (Noemova archa, pavoučí síť, atomovka, či lanová lávka, kde museli prokázat svůj um. Někdy bylo dokonce za potřebí vyluštit šifru, aby věděli, kam se mají společně vydat. Zpestření přineslo i příjemné osvěžení v Blanici, protože horko bylo opravdu nesnesitelné.

Cesta nakonec skončila šťastně, když jsme zjistili, že v obci Libež mají alespoň otevřenou hospodu. Náš obdiv patří všem těm, kteří tuto tropickou cestu obstáli. A hlavně tím kluci dokázali, že jsou chlapi z ocele.

O zajímavé oživení této výpravy se postaral i pan farář, jenž nám v místním kostelíku

udělal zajímavou přednášku o tomto místě. Hrádek je velmi staré poutní místo, postavené na místě prehistorického hradiště. Nachází se zde například velmi vzácná 600 let stará soška madony, kterou jsme i viděli. Hlavní myšlenka jeho poutavého vyprávění byla ta, že člověk je od Boha svobodný a záleží jen na něm, jaký život prožije.

Cyklisták v Albrechticích

Opět jsme byli v Alpinu v Jizerských horách, ale tentokrát na kolech. Byl tam s námi i pan učitel Měchura, který vedl pochopitelně nejlepší družstvo a tahal ho celé proslavenými Měchurovými zkratkami (6 km do kopce s kolem na zádech a tak dále). Je pravda, že jsme pokořili i 50 km.

Protože zrovna probíhaly olympijské hry, soutěžili jsme i my v nejrůznějších sportech. Musíme podotknout, že některé byly i velmi netradiční, např. skok o tyči v místnosti nebo vzpírání živých břemen. Rekord drží Fanda Nečesal s pěti osobami. Další zajímavý program tvořilo vystoupení akvabel, tedy přesněji řečeno chlapců převlečených za akvabely a několik odvážných dívek. Vodní hladinu vytvořilo několik spojených prostěradel. Zvláštností našeho vystoupení byla cyklistická přilba na hlavách soutěžících.

V celotáborovém soutěžení si nejlépe vedlo družstvo Mandi Smrčkové "OZ", a tak ji patřilo celkové vítězství. Druhé místo obsadilo družstvo Kukland, které mělo nejnižší věkový průměr a optimisticky naladěného velitele Kuklíka. Na třetím místě se umístila Culíkova republika pod vedením Zdeňka Urbana, která získala svoje jméno podle účesů většiny členů družstva.

Děni MMF jsme pozorovali jen na televizní obrazovce a také jsme se něco dozvěděli z telefonátů rodičů, kteří pracovně byli v centru dění. Napínavý turnaj ve stolním tenise vyhrál Vojta Žilka před Tomášem Němcem a na skvělém třetím místě se umístil s handicapem Martin Koleta. Na závěr pobytu jsme uspořádali závody v triatlonu. Cenné medaile získali v kategorii chlapců:

1.	Josef Drábek
2.	Ondřej Hejna
3.	Vojta Žilka

A v kategorii dívek:

1.	Eliška Křížová
2.	Nikola Karabcová
3.	Jana Drábková

Všem vítězům blahopřejeme a těšíme se na další pobyt, neboť tomuto můžeme napsat velkou jedničku

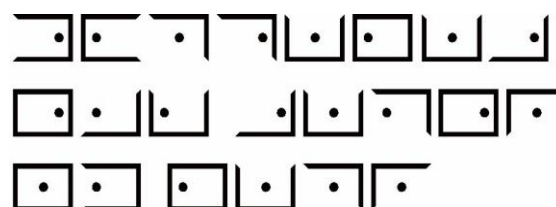
ŠIFROVACÍ KOUTEK

Mřížka

V minulém čísle jsme se seznámili s obrázkovou šifrou. Správné vylustění bylo „MNÍŠEK POD BRDY“. Pokud byste si ji chtěli zopakovat i v tomto čísle, můžete, nalézá se zde i v seriálu „Hrdinové v Čechsasu“. Dnes bych vás ale seznámil s další šifrou, a to s mřížkou. Ta se leští podle následující nápovědy:

ABC	DEF	GHCH
IJK	LMN	OPQ
RST	UVW	XYZ

A tak na vylustění tu mám další české město:

Dokázali jste? Kdo mi správně řekne do příštího čísla Šelmíku na oddílové schůzce vylustění, má pět bodů do oddílového bodování.

HISTORIE UHŘÍNĚVESKÉHO SKAUTINGU

Katolický skauting do zákazu v letech okupace

Přes veškeré nesnáze v letech okupace se skautská organizace v Uhříněvsi udržela v činnosti zásluhou dvou kaplanů římskokatolické církve.

Byl založen první katolický skautský oddíl, který vedli důstojný pán br. Jiří Dítě a Jaroslav Faix. V tomto oddíle od roku 1938 do roku 1940 byli tito bratři.: Josef Černý, Jiří Kopačka, Jaroslav Turek, Miroslav Kalaš, Vladimír Zoubek, Jaroslav Viterna, Jindřich Matoušek, Vladimír a Antonín Michalíkovi a další. Tento oddíl čítal celkem 21 skautů a pro krytí skautské činnosti ministrovali v místním kostele Všech svatých. Vpád hitlerovských vojsk 15.března 1939, zákaz a likvidace skautské organizace JUNÁK v roce 1940 zastavila rozvíjející se skautský život. Obdobně tomu bylo i s dalšími sekcemi, na př. skauty DTJ, Spartakovými skauty práce apod.

K tomuto období je možno říci, že po ukončení činnosti mnozí skauti a činovníci odešli do ilegality nebo do zahraničí ve snaze plnit skautský slib ..." milovati vlast svou, republiku česko-slovenskou a sloužiti jí věrně v každé době." Mnozí byli pozatýkáni, odvezeni do koncentračních táborů, kde mnoho bratrů a sester zemřelo.

Přišel rok 1945 - konec války, konec fašistické okupace. Naše republika byla osvobozena spojeneckými vojsky a již koncem května 1945 se skautská činnost obnovuje. Také v Uhříněvsi začínají pracovat skautské oddíly organizace JUNÁK.

(z pozůstalosti p. **Zdeňka Růžičky**, bývalého uhříněveského starosty a skautského vůdce uhříněveského skautského střediska)

Skautské, tedy chlapecké nástěnné kresby, které jsou přílohou tohoto článku, jsou dosud zachované v bývalé skautské klubovně z doby okupace na uhříněveské faře. (foto Libor)

TÁBORNICKÝ KOUTEK

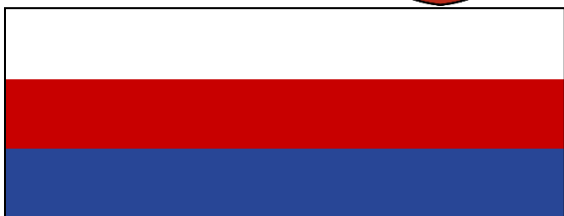
Znáte české státní symboly?

28. října je státní svátek připomínající vznik Československa. Abyste nedopadli jako někteří bývalí kandidáti prezidentskou pro volbou, kteří si dokázali vzpomenout jen na tři státní symboly, připravil jsme pro vás učebnicovou lekci o šesti státních symbolech České republiky.

Velký a malý státní znak: se skládá ze čtyř polí. V levém horním a v pravém dolním je český dvouocasí lev v červeném poli. V pravém horním rohu je

červenobílá moravská orlice a v levém dolním poli slezská černá orlice. Malý státní znak se skládá pouze ze lva v červeném poli.

Státní barvy: Neboli také trikolora. Se skládají ze třech barev, a to bílé, červené a modré. Komu se to plete, tak jako pomůcku uvedu, že barvy jsou seřazeny podle abecedy.

Státní vlajka: má šířku k délce v poměru 2:3. Modrý klín vede až do poloviny délky vlajky.

A jak jsou na ni barvy? Pokud půjdete od shora, podle hodinových ručiček, tak jsou přesně podle abecedy! Nahoře bílá, dole červená a vlevo modrá.

Standarta prezidenta republiky: Skládá se z velkého státního znaku, pod kterým je napsáno „Pravda vítězí“. Je orámována okrajem z bílých, červených a modrých plamínek.

Státní pečeť: Tvoří ji velký státní znak s lipovými ratolestmi po stranách. A ten obkružuje nápis „Česká republika“.

Státní hymna: Tu tvoří první sloka písně „Kde domov můj“. (text: Josef Kajetán Tyl, hudba: František Škroup.) z divadelní hry Fidlovačka.

Kde domov můj,
kde domov můj?
Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalínách,
v sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled!
A to je ta krásná země,
země česká, domov můj,
země česká, domov můj!“

Pro ty, co si pletou to, co hučí a šumí po lučinách či po skalínách, mám náповědu: Víte, že se v naší hymně zpívá o horolezci? „Horolezec Boryš přeci umí po skalínách.“

KYTAROVÝ KOUTEK

Niagára

Hudba a text: Eduard Ingriš

Na břehu Ni - a - ga - ry sto - jí tu - lák sta - rý na svou prv - ní lá - sku vzpo - mí

ná. Jak tam stá - li spo - lu dí - va - li se do - lů, až jim půl - noc spa - dla do klí -

na. R: Te - skně hu - čí Ni - a - ga - ra, te - skně hu - čí do no - ci, ko - mu

vá - šeň v srd - ci há - rá, to - mu ne - ní po - mo - ci, ko - mu ci.

2. Střemhlav do propasti padá proud,
na něm vidím tebe, děvče plout,
:škoda, že ten přelud krásný nelze obejmout.:

Osud tvrdou pěští zničil lidské štěstí,
i ten nejkrásnější jara květ.
Ten můj kvítek jara vzala Niagára,
ta jej nenavrátil nikdy zpět

R:

bude moci zůstat i na celou dobu našeho tábora a pomáhat nám.“

Jak bylo vidět, nadšení nakonec byli všichni. Jak malí kluci, tak ti velcí. Avšak, co se tady pak strhlo, neviděl zřejmě žádný z čeksaských táborů už hodně dlouho. Takové pracovitě hochy, to by potřeboval snad každý tábor v republice. Mirek, Sova Lukáš a Čumbrk se pustili do nošení věcí od druhé strany jezera do tábora, Jirka a Dan šli připravovat Snídani a Zdenda s Kájou šli vyklízet zbylé věci z týpek. Jen co to měli hotové, vrhli se na ubytovávání malých kluků. Jedno týpko si obsadili Tom, Krokodýl, Pěť a Bořík, druhé týpko Míša, Puery, Vlčák a Třináctka si obsadili, třetí týpko si obsadili Rajče, Martin, Domča a Honzík, a čtvrté největší týpko Vojta, Matěj, Hlavička, Inka a Pavlík. Do pátého se pak nastěhoval Bugy Ze všech stanů se teď ozývalo tukaní kladiv, a křičení „Takhle to chci“ a „takhle ne“. Mirek, jako zkušený táborník, radil všem, jak má vypadat správný do země zakotvený ešusovník a Lukáš s Danem šli vykopat novou vsakovačku. Odpoledne se pokračovalo v tom, co se nestačilo. Tak například Čumbrk se Zdeňkem si založili úspěšnou manufakturu na podstavce na batohy, aby neležely na zemi. Dále byla opravena nástěnka a jídelní stoly s lavičkami. To vše se konalo téměř až do večere, dokud Bugy nesvolal všechny k nástupu. Jakmile zde byli všichni, začalo zhodnocení celého dne:

„Milí přátelé, chtěl bych vás všechny pochválit. Jak velké kluky, co vše tu pro vás udělali, tak i malé, jak jim pomáhali. Udělali jste tu veliký kus práce. Myslím si, že takové pomocníky tu budeme velice potřebovat. A proto vás tu všechny necháme i přes náš tábor. Jako rádce a instruktory. Malí, jste pro?“

A protože nikdo nebyl proti, byli starší kluci vyzváni, aby si postavili stany na vymezeném místě na kraji tábořiště. A tam můžou zde s ostatními přežít dalších dny na táboře. Až si stany postaví, vezmou si sekerky, pily a každý dva malé kluky a dojdou do lesa na dříví. Bude se totiž večer konat slavnostní táborák.

6. Úvodní táborák

Dřevo již bylo téměř připraveno. Ještě udělat hranici a přerovnat lavičky. A slavnostní oheň může pomalu vzplát. Avšak dříve, než se tak stane, svolal k Bugy k němu všechny táborníky.

„Tak milí přátelé, dříve, než slavnostně zapálíme naší hranici, řeknu vám, co se bude dít zítra. Víte, že se nalézáme v oblasti zvané Čeksas. A zde se můžeme setkat s ledačím. Je docela možné, že ani my velcí zatím netušíme, co se bude dít zítra. Není vyloučeno, že nás může přepadnout nějaký jiný tábor anebo že my se naopak zúčastníme něčeho, do čeho vpadneme třeba i nevině. Z tohoto důvodu budou v noci hlídky, které si po skončení táboráku rozepíšeme. Zítra si budeme muset vyrobit tzv. životy. To budou taková dřevěná kolečka na provázku, které si pak pověsíte na krk. A když vás někdo zasáhne, budete si je muset sundat na znamení toho, že jste mrtví. Tady u nás jsme to při našich bitkách nepotřebovali, protože se známe. Ale v tomhle kraji se můžete objevit tváří k tváři k úplně někomu cizímu, ani se nenadějete. To by bylo jen tak na okraj. Ale teď prosím Lukáše, Mirka, Čumbrka a Zdendu, aby provedli slavnostní podpal naší vaty. A vy malí se dívejte, možná že někteří z vás si to už na konci tábora také zkusí.“

Lukáš, Mirek, Čumbrk a Zdenda si to pomalu vyšli zpoza lesa. Oblečení byli v bílých pláštích. Avšak, co kluky nejvíc fascinovalo, bylo to, že každý nesl hořící pochodeň. Čtveřice pomalu šla, pak obešla všechny kolem ohniště, a nakonec přistoupila k ohni. Pomalu jeden po druhém začal říkat:

„Zapaluji Tě ze strany východní, abys nám dal světlo, který rozsvítí radost v očích všech táborníků“

Zapaluji Tě ze strany jižní, abys nám dal teplo, které zahřeje dobrá srdce všech přítomných.“

Zapaluji Tě ze strany západní, abys nám dal pravdu, kterou bychom měli mít v sobě všichni“

Zapaluji Tě ze strany severní, abys nám dal bratrství, jakou by měl mít jeden k druhému.“

A pak všichni naráz položili své hořící pochodně do hranice, jež na to vzplála. Kluci se na to posadili a všichni upřeně hleděli na jiskry vylétající z ohně. Buggy vzal kytaru a začal hrát všechny možné tábornické písně. A nezapomněl ani na tu svojí, kterou jim zahrál včera. Po chvíli, když se začalo pomalu smrákat, kytaru odložil a řekl: „Tak v tento nádherný čas, kdy už není ani světlo, a ještě ani tma, to je ideální doba, kdybychom se mohli zamyslet nad naší samotnou podstatou. Chtěli byste teď někdo něco říci? Může kdokoliv komukoliv.“

První se ozval tradičně Tom: „Chtěl bych, aby náš tábor byl pěkný a plný dobrodružství.“

Pak se ozval Čumbrk: „Tak pokud chceš, my se ti o to postaráme, že jo?“

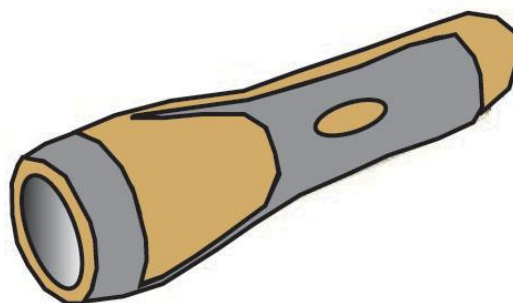
Pak bylo chvíli ticho a pak začal mluvit Třináctka: „Přál bych si, abych tento tábor utvrdil naše přátelství. A aby nebylo mezi námi nic, co by nás rozdělilo.“

Vojta se přidal „A aby nikdo nikoho neponižoval“

A pak bylo zase chvíli ticho. „Přál bych Vám všem, abyste si to tady krásně užili a na celý tábor dlouho vzpomínali.“ Řekl Buggy. „A jestli nikoho už nic nenapadá, zahrají tři poslední písničky, pak se rozdělí hlídky a půjde se spát.“

Kluci samozřejmě ještě narychlo přemýšleli, co říci, ale nikoho už nic nenapadlo. Tak se zahrály ještě „Tři kříže“, „Stánky“ a jako uspávací písnička na dobrou noc „Bláznova ukolébavka“. Buggy po ní přečetl, jak budou kluci nastupovat na noční hlídky. A také, co vše musí každá noční hlídka udělat. Hlavně musí dávat pozor, jestli se tu nepohybuje někdo cizí. Pak tu zůstal jen Hlavička s Vojtou, na které vyšla první řada a ostatní šli do týpek spát.

7. Co pozorovala noční hlídka?

Hlídka se klukům docela líbila. Nejprve obešli tábor a pak se posadili k ohni. Za několik minut zas. Přitom pozorovali letadla a družice, jak přelétávaly oblohu. Konečně přišel konec služby.

Bylo na čase předat štafetu Pětovi a Danovi. I za jejich hlídky se nic mimořádného nestalo. Sice chvíli se jim zdálo, že tam někdo chodí. Ale pak se to najednou rychle rozběhlo a pádilo pryč. Zřejmě srnka. A tak přišel čas i na Čumbrka s Puerym. Čumbrk svému mladšímu kamarádovi samozřejmě radil, jak má správná hlídka vypadat. Například se Puery od něj dozvěděl, jak jednou na jednom táboře chytil při hlídce zloděje, který jim chtěl ukrást v noci hrnce na vaření. I když to samozřejmě žádná pravda nebyla. Pak

však Puery najednou zbystřil. „Támhle za potokem někdo jde!“

„Co že? Počkej, ale fakt!“ Bylo slyšet, jak praskají větvičky.

„Rychle Puery, skoč do stanu vzbudit Buggyho, já to budu sledovat!“

A tak Puery pádil, co mu nohy stačili, dokud nebyl u týpka, v němž bydlel jejich vedoucí.

„Buggy, prosím tě vstávej! Támhle za potokem jsme s Čumbrkem slyšeli nějaké kroky a bojíme se, že tam je nějaký zloděj.“

Buggy vstal tak rychle, jako by ho píchla vosa a běžel k potoku. „Zhasněte baterky, kluci!“

Kluci ho poslechli. „A teď budeme chvíli úplně tiše!“, rozkázal Buggy. A tak všichni poslouchali les asi tři minuty. A Buggy se pak rozhodl, že to pro jistotu za potokem projde. Šel po kamenech, pak za potokem, rozsvítil baterku, a svítil do všech možných stran, avšak nikde nikdo nebyl. Po chvíli se vrátil ke klukům a slíbil jim, že pro jistotu tu s nimi počká do konce. Sice se nic mimořádného nestalo, ale na další hlídku nastoupili pro jistotu Zdenka a Jirka, dva nejstarší. Takže všichni tři Puery, Čumbrk i Buggy šli klidně spát. Naštěstí do rána se už nic již nepříhodilo. Ale co se zjistilo ráno, to si již necháme na další dobrodružství.

8. Podivný nález

V Údolí Tichých nocí nastalo další ráno. Buggy byl samozřejmě první na nohou a hlídal, zda někdo v táboře nedělá nepořádek. Když zjistil, že se přes noc nic ani nikdo neztratil, byl daleko klidnější.

A pak udělal budíček. Ale jak? Žádným řvaním necelý tábor „Budíček“ ani žádným vytrubováním famfár a dokonce ani žádným boucháním na kolejnici. Každý, kdo s Buggyovým oddílem jezdí na tábory, ví že se tu dělají budíčky hezky po trempském způsobu. To se vezme kytara, hraje se, zpívá se a chodí okolo týpek. A to by bylo, kdy to kluky nezbudilo. A tak tomu bylo i tentokrát. Kluci se pomalu probouzeli,

mnozí si mezi sebou začali vyprávět zážitky z nočních hlídek a čekali co bude dál. Pak následovala kratší rozcvička, která měla za úkol všechny po noci rozhýbat. Při další části denního programu se však stalo něco zvláštního. Kluci se šli umýt. Vtom si začal Třináctka s Puerym více povídat o jeho zážitku. A tak mu Puery šel za potok ukázat místo, kde v noci slyšeli ony tajuplné kroky.

„Tak tady to někde bylo“ řekl Puery a schválně začal chodit tak, aby bylo slyšet praskání větviček jako včera. Třináctka si to místo začal prohlížet pozorněji a začal též chodit sem a tam. Rozhlížel se a najednou si všiml, že na jednom stromě je cosi připevněno. Něco jakoby zpráva s opáleným okrajem. Oba se tedy šli na to podívat a začali si to číst. V tom se k nim ve zvědavosti začali přidávat další.

„Kluci, co tam máte?“ Volal na ně zdálky Krokodýl.

„My nevíme. Skoč pro Buggyho, ať se na to přijde podívat!“

„Dobře“ odpověděl Krokodýl a šel. Kluci studovali dopis, ale nijak moudří z toho nebyli. Byli tam nějaké obrázky.

„Třeba to bude nějaká šifra,“ dumal Třináctka a Puery si to začal myslet také. Mezitím dorazil Bugy a vyjeveně se podíval na Třináctkův objev.

„Kluci, co jste to našli?“ Podíval se a nestačil se divit! „Tak přeci tu v noci někdo byl!“ Vzal dopis, opatrně ho sundal ze stromu a odnesl si ho. Klukům poručil, aby se šli domýt a dopřipravit na snídani. Po ní všem řekne, co a jak.

Když skončila snídane, kterou stejně jako včera připravili velcí kluci, svolal Bugy celý tábor k nástupu.

„Tak věřím, že jste se dnes v týpkách dobře vyspinkali, a že se vám něco hezkého zdálo. Chtěl bych však také pochválit všechny noční hlídky, které odvedly dobrou práci. Zvláště chválíme Čubrka a Pueryho, kteří si všimli, že kolem tábora někdo chodí. Ano. V noci skutečně kolem tábora chodil někdo cizí. Nikdo z nás neví, kdo to byl. Pohyboval se tu za potokem a pak zase odešel.“

Ve všech chlapcích proběhl mráz po zádech. V noci, když spali, chodil kolem nich někdo cizí! Nepříliš příjemný pocit.

„To že tu skutečně byl, svědčí nález, který udělali Třináctka, Puery a Krokodýl. Za potokem nám tu nechal vzkaz.“

Bugy vzal do ruky onen papír.

„Tohle nám tu nechal na stromě. Je to nějaká šifra. Zatím jsem to neluštil. To nechám až na vás!“

Položil zprávu na zem a kluci se kolem ní začali seskupovat. Byly na něm nakreslené obrázky v tomto pořadí:

Pes – raketa – opasek – stan – indián – míč – ešus – pes – opasek – míč – opasek – zebra – tužka – ešus – nůž – auto – míč – batoh – auto – nůž – dopis – auto – nůž – auto – míč – ulita – kytara – opasek – řeka – indián – stan – tužka – indián – lyže – auto – veslo – šípek – ešus – chata – nůž – ypsilon – kytara – ypsilon – tužka – auto – raketa – ypsilon – kytara – dopis –

ypsilon – žížala – nůž – auto – míč – ježek – ešus – pes – opasek – míč – ulita – žížala – ešus – tužka – ešus – dopis – opasek – stan – tužka – auto – tužka – zebra – pes – ešus – tužka – zebra – auto – ježek – indián – stan – tužka – indián – míč – ešus – veslo – auto – míč – ježek – indián – dopis – lyže – opasek – nůž – auto – cop – ešus – lyže – ypsilon – dopis – ešus – nůž – 1 – 3 opasek – dopis – dopis – indián – lyže – auto – lyže – gingo – opasek – nůž – indián – kytara – opasek – veslo – ešus

Jaké je správné vylustění šifry a další pokračování, se dozvíte zase příště.

UZLOVACÍ KOUTEK

RYBÁŘSKÁ SPOJKA – AUTÍČKA

sobě.

2) Na jednom z konců uděláme smyčku, tak, aby jím procházelo druhé lano.

vázání: 1) Konce spojovaných lan si položíme podél sebe. Konce lan jdou proti

k sobě.

POUŽITÍ: ke spojování dvou lan přibližně

3) Smyčku utáhneme, jako klasické očko.

4) Totéž uděláme na druhém konci

5) Tažením dáme uzly

stejného průměru. Vzhledem k tomu, že ho používají rybáři k navazování vlasce, říká se mu rybářská smyčka.

Pozvánka na úvodní výpravu do Prokopského údolí

SKAUTSKOU STEZKOU JAROSLAVA FOGLAR

v Prokopském údolí

Je jaro 1920. Skautský oddíl z pražských Vršovic vyrazil na nedělní výpravu. Kdesi daleko, za jihozápadním obzorem města, je Prokopské údolí. Cesta k cíli – romantickému kaňonu v divoké přírodě – není snadná: Skauti musí přivozem překonat Vltavu a pak je čeká ještě pořádný kus pěšky. S partou chlapců a zkušeným vůdcem v čele se vydal za dobrodružstvím, na svou první skautskou výpravu, i oddílový nováček – ani ne třináctiletý Jaroslav Foglar... Když se utábořili uprostřed údolí, skautský nováček se hříčkou osudu stal svědkem dramatické události: Filmaři zde natáčeli kovbojku (tehdy ještě němý western), a při záběru, kdy hlavní hrdina pronásleduje padoucha a spouští se z kolmé skalní stěny, se „kinoherce“ neudržel na laně a zřít se z velké výšky k patě vápencového masivu!

Malý Jaroslav, který tragédii zcela náhodou viděl, rychle přivolal nedaleko tábořící kamarády. Skauti okamžitě přispěchali ke skalní stěně a zraněnému poskytli první pomoc. To už k místu nešťěstlí přibíhali z protější strany i filmaři. Všichni společně pak na provizorních nosítkách, které skauti bleskově vytvořili z junáckých holí a celty stanového dílce, odnesli potlučeného „kinoherce-kovboje“ k blízkému drážnímu domku. Odtud byl zraněný převezen vlakem do města a potom do nemocnice... V ten památný den Jaroslav Foglar vykročil na svou celoživotní skautskou stezku.

NATOHTO SKALNÍM OŠETŘENÍ SE UTÁBOŘÍME. ROZDĚLÁME OHNĚ A OVAŘÍME OŘEŠKY...
...A TADY NOVÁČEK SVOJÍ DOLU K PŮTČÍMU PRO SVOJE KOSTY...
UŽ BĚŽÍM!
...SÁLÍ MĚ ZRAK?
PO SKALNÍ STĚNĚ LEŽE OPRAVDY KOVBOJ!
STÁJÍ PADOUCHU! MÁM TĚ NA MUŠCE!
PRAA...
U VŠECH PLANTAŽNÍKŮ! ZŘÍTIL SE DOLŮ. SNAD NENÍ MŮRTEV! MUSÍM RYCHLE PRO POMOC!
MALÝ JAROSLAV VYBĚHL K TÁBOŘIŠTI. SKAUTI VZALI JUNÁCKÉ HOLI, STANOVÉ DÍLCE, LÉKOVINKY A ZA CHVÍLIKOU BYLI U ZRANĚNÉHO.
ŽIJTE, ZASTAVÍME! PŘIDIVEJTE, KROSI SEM BĚŽ!
JSME FILMAŘI, NATÁČÍME TADY NOVOU KOVBOJKU. ZE STRÁNE JSME KAMEROU CHTĚLI ZACHYTIT, JAK KOVBOJ PRONÁSLEDUJE BANDITU. SPOUŠTĚL SE PO LANĚ ZE SKALY...
...ALE KDOŽ VYSTŘELIL Z REVOLVERU! LEKL SE A SPADNUL!
ZACHOVAL SE JAKO SKAUT. JAK PRAVÍ JUNÁCKÉ HEŠLO: BUŮ PŘÍPRAVEN!
...ODNESEME HO TÁM HLE K DRÁŽNÍMU DOMKU. ZANEDLOUHO PŮJDE V LAK. ZRANĚNÝ MUSÍ DO NEMOCNICE!

Jaroslav Foglar (známý pod skautskou přezdívkou Jestráb) se po řadu dalších let do Prokopského údolí pravidelně vracel. Už s vlastním oddílem, který vedl plyných šest desetiletí (!), zde prožil mnoho jiných – byť už ne tak dramatických – dobrodružných výprav. Vydejte se po Foglarových stopách do malebných zákoutí úchvatného kaňonu a jeho okolí. Pomocí zeměpisných souřadnic naleznete 13 míst, souvisejících s „Jestrábovými průlety“ jeho milovaným údolím. Jsou to například tábořiště výprav Pražské Dvojky (nejstaršího českého skautského oddílu), jiná jsou spjata se spisovatelovým odkazem, nebo připomínají historii českého skautingu. Každé z míst je lokalizováno souřadnicemi GPS a siluetou dravce – jestřába (podle něhož získal Foglar přezdívkou) s číselným označením stanoviště (viz zřetelná silueta).

Srdečně Vás zveme na výpravu turistického oddílu Šelmy do Prokopského údolí, která se uskuteční v sobotu **19. října 2019**.

Sraz: 8:15 na nádraží v Uhříněvsi

Cíl: Prokopské údolí (jezíčko, romantické údolí, skalní tunel, tábořiště nedělních výprav oddílu Jaroslava Foglara, místní dětská hřiště), Lom Požáry, Řeporyje

Návrat: cca 17:30 hod opět na nádraží

S sebou: jídlo a pití na celý den, 2 přestupné jízdenky MHD nebo platnou legitimaci MHD, obuv a oblečení vhodné do přírody (doporučuji maskáče), pláštěnku do batůžku, oddílový šátek a zápisník, baterku nebo čelovku (na průzkum jeskyně), kopii kartičky pojištění.

Program výpravy: poznávání přírody, hry a soutěže, dobrodružství ve skalní oblasti na okraji Prahy, putování Skautskou stezkou Jaroslava Foglara

Bližší info: 728 149 570, toselmy@seznam.cz (p. L. Čermák)

